

ΑΙΘΡΑ ΑΓΓΕΛΟΥ 15/1/50

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΘΟΥΣΑ "ΟΡΦΕΥΣ"

(ΟΔΟΣ ΤΕΡΤΕΙΑ 52)

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1950. ΩΡΑ 11 Π. Μ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΡΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
SAMUEL BAUD · BOVY

ΣΟΛΙΣΤ

ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
(ΠΙΑΝΟ)

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ Τμήμα Α'	Δρχ.	13.600
> > Β' ΣΕΙΡΑ 1-4	>	13.600
> > Β' > 5-17	>	10.000
ΕΞΩΣΤΗΣ > Α'	>	7.200
> > Β'	>	4.500

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΡΧ. 1000

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Συμφωνία άρ. 39, σέ Μι ύφ. W. A. MOZART
I. Adagio — Allegro
II. Andante con moto
III. Menuetto. Allegro
IV. Finale. Allegro
2. Κοντσέρτο σέ σόλ μείζ. άρ. 4 L. VAN BEETHOVEN
I. Allegro moderato
II. Andante con moto
III. Allegro moderato
'Η κ. Μαρίκα Παπαϊωάννου
και ή όρχήστρα

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Τοκκάτα για έγχορδα WILLY BURKHARD
I. Praeludium. II. Aria. III. Finale
(Πρώτη έκτέλεσις)
4. 'Από την Σουίτα «Πελλέας & Μελισσάνθη» G. FAURÉ
I. Prelude. II. Fileuse. III. La mort de Melisande
5. «'Από τά Δωδεκάνησα» ΓΙΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
ΣΕΙΡΑ Α'.
I. | α. Θάλασσα, δέντρα και θουνά (Καρπάθου)
| β. Τραγούδι τής θάλασσας (Ρόδου)
* II. Τραγούδι του γάμου (Καστελλορίζου)
* III. | α. 40 χρόνους έκανα (Ρόδου)
| β. Τό τραγούδι τής 'Ερήνης (Τήλου)
IV. *Αρχαγγελίτικος σκοπός (Ρόδου)
* V. | α. Τούτο τό καλοκαιράκι (Ρόδου)
| β. Ζερβόδεξιος χορός (»)
VI. | α. Τραγούδι του γάμου (Ρόδου)
| β. Σουστα (»)

* Τά σημειούμενα με άστερίσκον έκτελούνται διά πρώτην φοράν.

W. A. MOZART

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 39, ΣΕ ΜΙ ΥΦ.

Η Συμφωνία αυτή σε μι όρεσις (άρ. 39) ανήκει στη σειρά των τελευταίων Συμφωνιών του Μότσαρτ, που είναι οι γνωστότερες για την τελειότητα της φόρμας, την ήχητική πληρότητα και το κάλλος, και μαζί για την υπολαμπύριστα συγκίνησι της τραγικής μοίρας του Μότσαρτ που τις διαπνέει. Το καταπληκτικότερο είναι ότι ο συνθέτης έγραψε τις τρεις τελευταίες συμφωνίες του σε διάστημα έξη εβδομάδων — από τις 26 Ιουνίου ως τις 18 Αυγούστου του 1788. Την εποχή αυτή ο Μότσαρτ, δοκιμασμένος απ' την αδιαφορία και την περιφρόνησι του κοινού της Βιέννης απέναντι του, απορρίπτον κάθε τάσι του προς την συμφωνική δεξιότητάς, κατακυρώνει την ελευθερία της προσωπικότητός του, και συγκεντρώνεται βαθεία στο έσωτατο έγω του, για ν' άκουση την ψυχή του και μόνη την ψυχή του.

Η περίοδος αυτή της ρομαντικής του ελθάειας και της ένδομχους ψυχρογραφίας, αντίφεγγίζεται το πέρηφονο κι' επίσημο βάδισμα της εισηγητικής αρχής της Συμφωνίας σε μι όρεσις, στην τρυφερή μεγαλοχλία και την ένδομχη μεταδοτική συγκίνησι που τη διαπνέει. Ο Μότσαρτ απορρίπτει οριστικά την αιώνια αισιοδοξία του Χάυν, και βαδίζει προς τόν μεγάλο δρόμο, ο οποίος προοιμίζεται τόν έρχομο του Μπετόβεν. Αν στη μορφολογική της διατύπωση η Συμφωνία αυτή ακολουθεί τόν προδιαγεγραμμένο τύπο που δημοιόγησε ο Χάυν — Allegro Andante, Menuetto, Finale — ή μουσική ουσία του έργου και τόν βάθος του διαφέρουν βασικά από τόν τυπικό σχεδιάγραμμα που ακολουθεί, με τόν πνεύμα, τή ζωή, και τόν μουσικό πάθος που εξαγγέλλουν. Για τόν ένδομχο παλμό που τη δονεί, η Συμφωνία σε μι όρεσις πήρε την προσωνυμία τού «Κύκκειο άσμα» τού Μότσαρτ.

L. VAN BEETHOVEN

ΚΟΝΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΑΡ. 4 ΣΕ ΣΟΛ ΜΕΙΖΟΝ

Ο Χάινς φόν Μπύλβλ βλέπει στο Κονσέρτο αυτό ένα εμικρόκασμο της μεγαλοφύας τού Μπετόβεν — μία εμικρογραφία όλη της ήχητικής του δημιουργίας. Τό έργο αυτό με την ειθυλλιακή χροιά, διαπνέεται από γλυκύτερη μεγαλοχλία και μίαν εξαιρεσία χάρη. Στο Andante παρουσιάζει ένα βασιμίο υπόδειγμα διαλογικής περιπέθαις μεταξύ όρχηστρας και πιάνου. Σε καμιά άλλη σύθεσι τού είδους, ή αντίπαράστασις δυο φυσικών καταστάσεων δέν παρουσιάζεται τόσο έντονα υπογραμμισμένη.

Ο Μπετόβεν — γράφει ο σχολιαστής του — ακολουθεί στο τέταρτο Κονσέρτο τή διαμάρτη τών αντιθέσεων που δραματίζεται σε όλη τή ζωή του, και πού παρουσιάζει εδώ άκόμα έντονώτερη. Τά μπάσα συντονίζουν ένα θέμα τραχύ, με άποτόμους ρυθμούς, που επεβάλλει μιά βίαία θέλησι. Δειλό και φοβισμένο, άδύνατο στην άπομωνώσι του, τόν πιάνο άπαυτά με μιά παραπονεμένη παράκλησι. Κι' ο διάλογος εξακολουθεί πάντα μέσα στην έμμοη αδιάλλαξι της όρχηστρας και τήν ίκετευτική έκκλησι τού πιάνου. Σιγά-σιγά όμως, όβριος κι' άποτόμος χαρακτήρας τού συμφωνικού συνόλου ύποχωρεί και γαληνεύει στις παρακλητικές ίκεσις τού σολίστ, που άκούονται διαρκώς με θερμότερη εύγλωτία. Τό πρωταρχικό θέμα τότε ύποχωρεί σε φράσεις πλατειές, που καταλήγουν σε νικητήριες φωνές κι' εξαγγέλματα θριάμβου. Έτσι, στή Μπετοβενική αυτή σύθεσι, ή έλεγεια διαδέχεται τόν ειθυλλιο, για νά καταλήξη σε παιάνη.

WILLY BURKHARD

ΤΟΚΚΑΤΑ ΓΙΑ ΕΓΧΟΡΔΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ο Μπούρχαρτ ανήκει στή σύγχρονη γενεά τών μουσικών συνθετών της Έλβετίας, τών όποιων τó έργο είναι άγνωστο εδώ στην Έλλάδα. Γενήθηκε στή 1900 κοντά τού Μπιέν, και σπούδασε στή Βερνι, στή Λειψία, στή Μόναχο και στή Παρίσι. Σήμερα είναι εγκατεστημένος στή Ζυριχή ως καθηγητής τών ανωτάτων θεωρητικών στή Κονσερβατώσα, και περιβάλλεται από τή γενική εκτίμησι και τόν θαυμασμό τών συμπατριωτών του.

Τό έργο του, στή όποιον συμφωνούνται πολλά Γερμανικά και Λατινικά στοιχεία, βρίσκεται όπως τó έργο τού Χόνεγκερ και τού Φράντζ Μαρτέν, στή μεταιχμιο της Γαλλικής και της Γερμανικής μουσικής. Ο Μπούρχαρτ έγραψε πολλά σημαντικά έργα: δύο Όρατόρια «Η μορφή του Ηοσάια» και «Η εποχή τού Χρόνου», τού όποιου την πρώτη εκτέλεσι διεύθυνε ο κ. Baud Bouy στή Γενεύη στή 1940 με μεγάλη έπιτυχία. «Μιά όπερα» «Η μαυρή Άράχνη» έμπνευσμένη από τόν Γκόττλεφ, πολλές χορωδίες, συμφωνικά ποιήματα, και έγνα μουσικής δραματίου. «Η Εορτή τού Χρόνου», στή 1939. Στήν κλασική φόρμας αυτή σύθεσι οι αρχαιοπρεπείς μορφές άναούδ σε μίαν άποκλειστικώς προσωπική άρμονική γλώσσα τού συνθέτη, ο όποιος στήν όρασι του Άρια κατακυρώνει τόν άθερτο θαυμασμό του για τó έργο τού Μπάα.

GABRIEL FAURÉ

ΣΟΥΪΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΠΕΛΛΕΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ.,

Το μουσικότατο συμβολικό δράμα του Μαίτερλιγκ έχει εμπνεύσει εκτός από το μουσικό δράμα του Ντεμπισσύ και μιὰ «μουσική σκηνή», στον Γκαμπριέλ Φωρέ που διασκευάσθηκε σε Συμφωνική Σουίτα περιζήτητη σ' όλες τις μεγάλες συναυλίες. Ή Σουίτα αυτή φέρει όλα τὰ χαρακτηριστικά γνωρίσματα της προσωπικής γοητείας του Γάλλου Διδασκάλου: τὸν ἐξάισιο ψυχικό ἥδονισμό, τὴν ἀβόλη συγκίνησι τῆς οικιασμένη ἀπὸ βιβαίωνος ἰριδοχρωμῶς πέπλου, τὴν εὐγένεια στὴ φραστικὴ διατύπωσι, τὴν ἀθάστα εὐλογισία τῆς φόρμας.

Ἡ Συμφωνική Σουίτα τοῦ Φωρέ «Πελλέας καὶ Μελισσάνθη» εἶναι αὐτὴ ἡ 'Ι δ ε α τοῦ Μαίτερλιγκ μουσικοποιημένη. Ἕνας κύκλος πῶς μεταγίγξει μουσικοῦ ἀντίλογου καὶ εἰκόνας χωρὶς βίαια προσπάθεια, χωρὶς ἐξωτερικὰ ἀπότομα μέσα. Μιά μουσικὴ ὑποκειμένη, στὸ ἔπακρον, γεμάτη ὑπόβλητικὸ μυστήριον καὶ ψυχογραφία. Οἱ σελίδες αὐτές τοῦ Φωρέ ζωγραφίζουν τὰ ψυχικώτατα τῶν ἡρώων τοῦ Μαίτερλιγκ χωρὶς μάταιους διακοσμητισμούς, μὲ μίαν ὑπέροχον τέχνη μουσικῆς ὑποβολῆς. Μὲ τὴ δημιουργία τῆς ἀτμοσφαιρᾶς τοῦ συμβόλου τοῦ δάχτυλου μέσα στὴ ζωὴ τῶν μοιρογράφων προσώπων τοῦ δράματος, πῶς κυμαίνονται στὸ βάθος τῆς ἐσωτερικῆς ἐντονης μουσικῆς ζωῆς. Ἡ μουσικὴ αὐτὴ τοῦ Φωρέ δημιουργεῖ μίαν ἀτμόσφαιρα ἰδιότυπη, πηγινεμένη μέσα σὲ βουδούς στεναγμούς. Ὁ κορυφαῖος Γάλλος διδάσκαλος κατέχει ἕνα πλῆθος μουσικὰ δικῆς του ἀποκλειστικῆς τεχνοραπίας. Εὐρήματα πρωτόφαντων ρυθμῶν καὶ συνηθητικῶν συνδυασμῶν, πῶς προκαλοῦν ἀφραστῆς μουσικιακῆς συγκινήσεις. Ὀνειρεμένα λικνίσματα ἁρμονιῶν πῶς κυματίζουν μέσα σὲ δικῆς του περίτεχνης μετατροπίας. Πρωτόφαντες συνδέσεις τῶν ἁρμονικῶν δικτύων πῶς περιβάλλουν τὴν μουσικὴν ἰδέαν. Τὰ δίσχρα αὐτὰ εἶναι πολλὰς φορὲς ἀεθιβάτεια γιὰ δασοὺς μὲν ἔζησαν στὸ ψυχικὸ κλίμα τοῦ Διδασκάλου καὶ δὲν γνώρισαν τὴ μουσικὴ τὸ γοητεία. Μὰ τὸ θέλημα τῆς μουσικῆς ἀτμοσφαιρᾶς τοῦ Φωρέ διαχέεται πάντα ἀπὸ τὴν κόβη του σύνθεσι, κ' αἰχμαλωτίζει τὴς εὐαίσθητες ψυχὰς.

Ἡ σκηνικὴ μουσικὴ τοῦ «Πελλέα καὶ Μελισσάνθη» εἶναι ἕνα θαῦμα. Τὸ μαγεμένο καὶ τόσο εὐγενικό Πρελούδι μὲ τὴ θλιμένη του ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα, ἀναπολεῖ τὸ σκοτεινὸ κ' ἀνήχοιο δάσος τοῦ δράματος τοῦ Μαίτερλιγκ, πῶς γειτονεῖ μὲ τὴ λίμνη τοῦ βασιλείου τῆς ἠροῖδας τοῦ θρύλου. Τὸ κέρασ τοῦ Γκολῶ πῶς ἀντηχεῖ στὸ τέλος μὰς ἀνακαλεῖ στὴν προηματικώτατα. Ἡ Flêuse ἔχει μιὰ τρυφερὴ ἀπλοικότητα κ' ἕνα ἀκαταμάχητο θέλημα ἀναποληρώσεως. Ὁ «Θάνατος τῆς Μελισσάνθη» μεταγίγξει μιὰ συγκίνησι βαθειὰ ἀνθρώπινη κ' ἐντατικὴ μὲ τὴν ἀπεγνωσμένη ἐγκατέρησι ἐμπρὸς στὴν ἀπαράγραπτη ἀδικία τῆς Μοίρας, πῶς ἐκεράζει ἡ πολυσύνητὴ σκέψις τοῦ φιλόσοφου — ποιητῆ, θαυμάσια ἀποκρυσταλλωμένη μέσα στὴ μουσικὴ σύλληψι τοῦ Φωρέ.

ΓΙΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

«ΑΠΟ ΤΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ»

ΣΕΙΡΑ Α΄.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα τραγούδια καὶ χοροὺς διαλεγμένους ἀπὸ τὴ συλλογὴ «Τραγούδια τῶν Δωδεκανήσων», πῶς συνέλεξε ἐπὶ τόπου ὁ κ. Samuel Baud - Bonv, τοὺς ὁποίους ὁ συνθέτης ἐναρμόνισε καὶ ἐνορχήστρωσε μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ ἐπιδέξιο τρόπο.

Ἡ σειρά Α΄, ἐπὶ τὰ Δωδεκάνησα παίχτηκε τὸν περασμένον Ἰούνιον σὲ Συναυλία Ἑλληνικῆς μουσικῆς, πῶς δόθηκε στὸ Ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Γενεύης ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Baud - Bonv. ΣΟΦΙΑ ΣΠΑΝΟΥΔΗ

ΕΡΓΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ
ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ HIS MASTER'S VOICE

DB 6457 κὸι 6458 2 δίσκοι

● Brandenburg Concerto
N° 1 in G. Major

(Bach)

Serge Koussevitzky
and the Boston Symphony Orchestra

DB 6556 ἕως 6558 3 δίσκοι

● Rhapsody on a Theme
of Paganini for piano
and orchestra Op. 43

(Beethoven)

Arthur Schnabel (Pianoforte)
and The Philharmonia Orchestra
Conducted by Walter Susskind

DB 6464 ἕως 6466 3 δίσκοι

● Sonata in A Major, Op. 69

(Beethoven)

Arthur Schnabel (Pianoforte)
and Pierre Fournier (Cello)

DB 6574 ἕως 6578 κὸι DBS
6579 6 δίσκοι

● Concerto in D Major, Op. 61.

(Beethoven)

Yehudi Menuhin (violin)
and the Lucerne Festival Orchestra
conducted by Wilhelm Furtwaenger

Γενικὸι ἀντιπρόσωποι : ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΥΛΟΙ